

CAO News 12

Horolezecký časopis severočeského regionu č.113

* WWW.VRCHOLKY.CZ * WWW.LEZEC.CZ * VYDÁVÁ HOROLEZECKÝ KLUB CAO DĚČÍN * WWW.HORYINFO.CZ * WWW.HORYDOLY.CZ *

Ročník 10, číslo 113

-- Since 1999 --

Prosinec 2008

VĚČNÝ KOLOBĚH

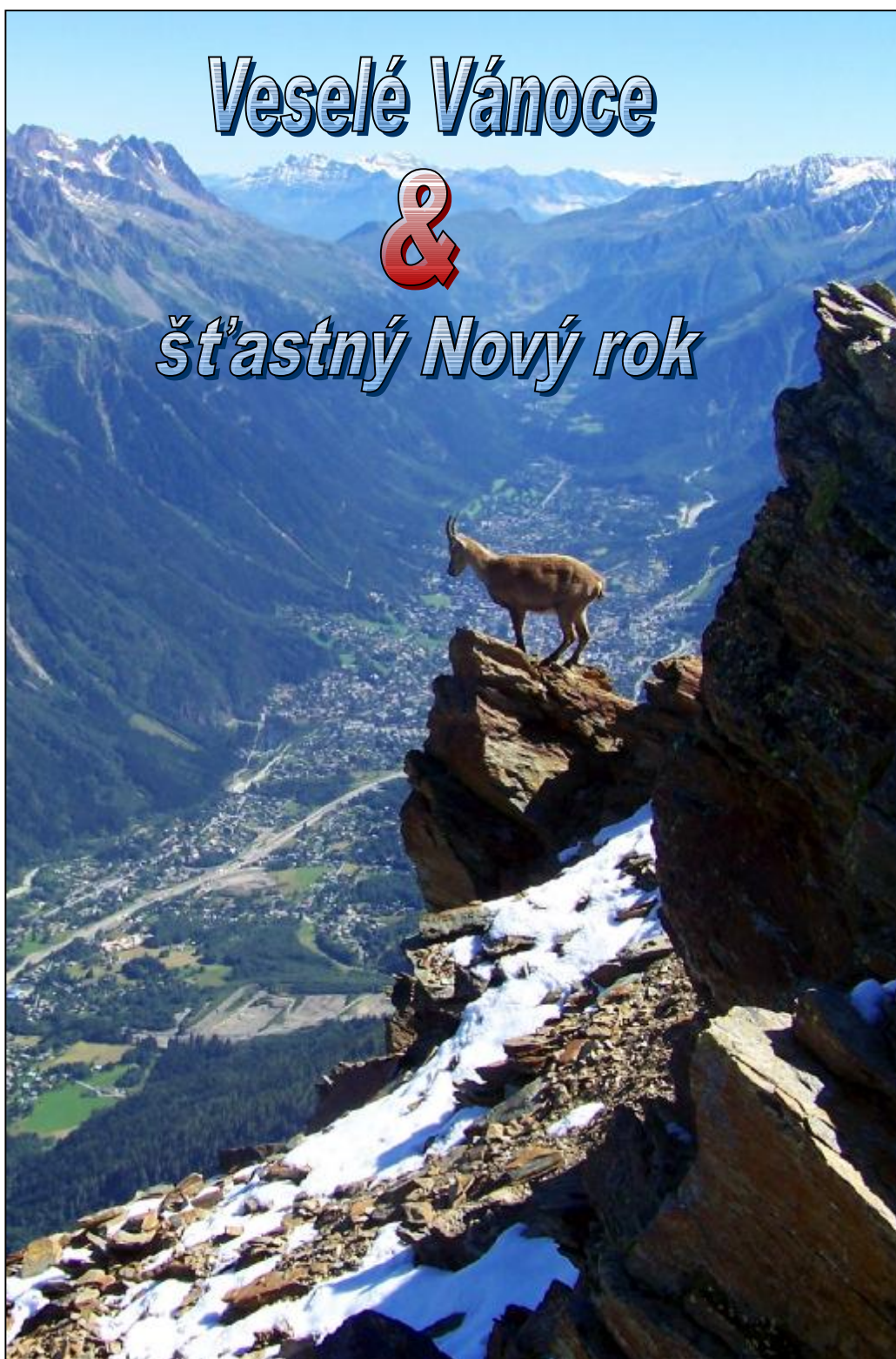
KITTY CALHOUN
GRISSOM

„Dychtila jsem po lezení, plná nervní energie – jako narkoman, který se už nemůže dočkat dávky, abych opět mohla vychutnávat onen sladký pocit, který se po každém lezeckém úspěchu dostaví.

Věděla jsem ovšem také, že ho brzy nahradí prázdnota, až budu hledat další nový cíl svého snažení...“

V tomto čísle

- ✓ Mont Blanc 2008 **Kamila Javůrka**
- ✓ Kočičí stěna na Vojtěcha z deníku **Rudy Zabilky**
- ✓ Španělsko a Francie pohledem **Libora Svobody**
- ✓ **Rudolf Hanke** – rodák z Labské stráně
- ✓ Roudnická tombola **Karla Bělíny**
- ✓ **Horolezecké generace**
- ✓ **Harlem** – nová boulderovka
- ✓ **Jan Paul** a jeho přeskoky
- ✓ Mnoho nových cest
- ✓ Střípky od nás i ze světa
- ✓ a mnohé další...

Kozorožec nad Chamonix. Foto © 2008 **Martina Táboříková**

Co nového v CAO Děčín?

Informace z klubového dění..

Jiří Chára
Předseda CAO Děčín

Prosincovou schůzi jsme odbyli 29. listopadu v rámci posledního slanění. Těch akcí v závěru roku je opravdu hodně a i horolezci musí někdy upéci vánoční cukroví, že ano.

Organizačně leželo poslední slanění hlavně na bedrech **Honzky Švihnose** a **Pavla Horníka**. Za opravdu výborný guláš nese odpovědnost **Blanka Švihnosová**. Všem mockrát díky!

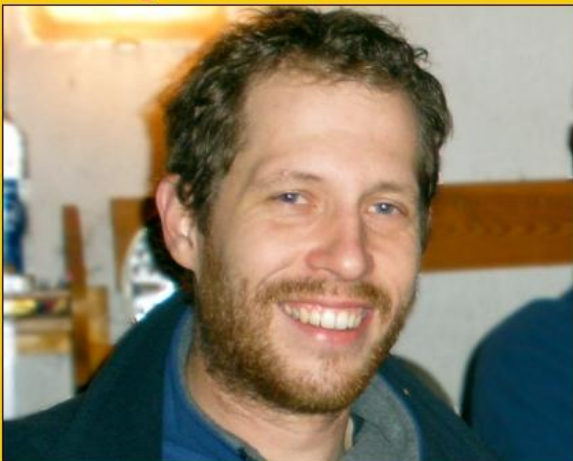
No, většinu běžných záležitostí jsme stihli vyřídit během poslední standardní schůzky v listopadu, takže k řešení zůstaly jen členské příspěvky ČHS (peníze stačí poslat na účet **Petra Jíchy**, který se promptně postará o vše následující) a noví členové klubu. I v těchto záležitostech ležela největší zodpovědnost na **Petru Jíchovi** (tomu chlapovi asi budeme muset zvednout prémie!!).

Co nového (z klubového dění):

- Předně, všichni jsou živi a zdraví, přestože občas se nějaký extrémní podnik trochu vymkl účastníkům z rukou a snažil se o opak. Naposled vzpomínám například na cyklo-lezeckou expedici do Ostrova - Sněžníku a ani poslední slanění nebylo tak úplně bez napínavějších chviliek..
- Dobrá zpráva je, že naše řady rozšířil známý performer a dobrodruh **Pavel Ranpa Randák**, čerstvě přistěhovaný do Dolního Žlebu. Pavel se už stihl výborně zapojit do klubového dění v rámci letošního PS. Vítej mezi námi!
- Neflákáme ani lezení, i když tady zabraly zejména osvědčené Pavoučí jistoty a bratrské sdružení Skalní radost.
- A s napětím očekáváme výsledek rozhodovacího procesu jistých adeptek na klubové členství (do třetice vděk 2 P.J.)..

★ Nový člen CAO Děčín ★

Pavel Randák

Horám zdar!

Foto © 2008 *Sponge*

Mont Blanc 2008

aneb nová zkušenost

Kamil Javůrek
CAO Děčín

Koncem prázdnin jsem vyrazil s kamarády na Grossglockner. O tuto rakouskou horu jsem se již před dvěma lety pokoušel, ale tenkrát to nevyšlo, a tak jsem doufal v úspěšný letošní reparát. Jelikož přálo počasí, byla naše výprava tentokrát úspěšná. Při zpáteční cestě došlo ke vzájemné shodě, že by nebylo od věci ještě letos podniknout nějakou akcičku. Každý z nás měl stále dostatek dovolené a chuť někam vyrazit. Nakonec padla volba na Mont Blanc.

V pondělí 22. září jsem tedy společně s **Václavem Knoblochem**, **Mírou Svobodou** a **Petrem Pastýříkem** vyrazil směr Chamonix. Do tohoto horského městečka dorážíme v odpoledních hodinách, takže dáme krátkou procházku po městě, zastaveníčko v infocentru a přesouváme se do Les Houches, kde dáme pivečko, něco uvaříme a zalehneme do spacáku.

Druhý den ráno využíváme lanovky a necháme se vyvést na Bellevue, což nám ušetřilo cca 700 výškových metrů. Odtud pokračujeme již po svých podél zubačky (naposledy jela den před naším výstupem) přes Tete Rousse (3167 m), na chatu Gouter (3817 m).

Ještě před cestou jsem hodně slyšel o relativně nejnebezpečnějším místě výstupu a to Grand Couloir a také o úseku mezi Tete Rousse a Goutrem, kde je velký shluk lidí, kdy ne každý je zrovna opatrný a ohleduplný k tomu druhému (viz. článek **Martiny Marmošky Tábořkové**). Moje zkušenost je taková, že jsem za celou dobu nezaregistroval jediný odšlápnutý kámen a cestou na Gouter se člověk musel i chvílkama „bát“, jak tam byl sám. Vše bylo zajisté dáno pozdním termínem naší výpravy. Po dosažení Gouteru nastala klasika. Uvařit čaj, jídlo, připravit věci na druhý den a hurá do postele, jelikož toho měl člověk plné zuby a brzy ráno musel vstávat. Z toužebného spánku toho ale nakonec moc nebylo, protože v pokoji na chatě byl neskutečně vydýchaný vzduch a horko.

Po „budíčku“, který byl stanoven okolo třetí hodiny ranní a rychlé snídani jsme se před chatou navázali a vyrazili se pokusit zdolat posledních tisíc výškových metrů.

Ještě musím dodat, že nás nakonec od chaty vyráželo na jednom laně pět, kdy jsme poskytli azyl novému kamarádovi **Juanovi** ze španělské Valencie. Juanův parťák to musel během cesty na Gouter otočit, protože došlo k prasknutí jeho skeletů. Počasí bylo celkem dobré, jasná noc, zima a zatím bez větru. Okolo šesté ranní se před námi objevila nouzová chata Vallotka (4350 m) a každý z nás uvítal chvilkový odpočinek, čajík a něco do žaludku. Během nabírání výškových metrů začínala být čím dál větší zima a také začal foukat ostrý ledový vítr. Po krátké přestávce jsme vyrazili zdolat posledních cca 500 výškových metrů.

Přibližně v 9:10 hod jsme společně stanuli na nejvyšším alpském vrcholu (4810 m), kde už panoval pořádný samec, přibližně -20°C , podporovaný silným větrem. Zde jsme udělali z posledního funkčního foťáku vrcholovou fotku (všechny ostatní vyřadila z provozu zima), Juan zamával své rukavici, která mu v tom větru odletěla směr Itálie, Pěťa si odsekl rampouch z nosu a vyráželo se zpátky na Gouter.

Po příchodu na Gouter, kde panovala dobrá nálada po úspěšně zdaném vrcholu, jsme se po krátkém odpočinku rozhodli, že zkusíme sejít až na Bellevue (1730 m) odkud jede poslední lanovka v 17:00 hod a tou sjedeme na parkoviště v Les Houches, kde vše řádně oslavíme. Ze začátku cesta dolů utíkala celkem rychle bez větších problémů.

Kousek od Tete Rouse jsem ale začal cítit, jak mi natékají nohy v botách a začalo se mi docela špatně jít. Zbytek cesty bylo už jedno velké trápení a na konečnou stanici lanovky Bellevue jsem se dopotácel okolo 18:00 hod. To jsem už cítil,

že se mi na prstech udělaly puchýře a v žádném případě si nebudu moc sundat boty, protože bych je už nebul. Společně jsme tedy vyrazili do Le Houches po svých a já začal čím dál tím víc proklínat tu krysu, co jsem sebou tahal na zádech.

Dolů jsme se dostali něco po osmé hodině. Totálně vyčerpaný jsem si konečně mohl sundat boty. Následný pohled mě docela překvapil, jelikož jsem měl všechny prsty pokryté celkem velkými puchýři. Pro jistotu mě Vašek vzal do nemocnice, kde jsem si to chtěl nechat jen vydezinfikovat. Nejbližší otevřená nemocnice byla v Clouse (cca 40 km od Chamonix).

Zde mně doktor svěřil do rukou hezké sestřičky (i ošetření dokáže být někdy příjemné), která mi udělala dokonalou „pedikúru“ a já jsem ji za to nechal spropitné 160 €. Za to mi nohy zavázala takovým způsobem, že jsem mohl suplovat Mickey Mouse. Další den byl na programu odjezd domů.

Doma jsem si došel na chirurgii, kde jsem se dozvěděl, že mám na nohách omrzliny druhého stupně všech prstů. S vyvalenýma očima jsem se odšoural domů. V hlavě se mi pořád dokola opakoval hlas doktora, že se to léčí i několik měsíců..

V současné době už mám za sebou hafo injekcí na ředění krve, kvůli prokrvování a pravidelné kontroly a převazy.

Rada na závěr zní: nenechte si omrznout nohy, protože je to pak pěkná otrava. Člověka nic nebolí, je mu dobře, ale zároveň nemůže nic dělat.

I tak musím uvést, že výprava byla úspěšná, vrcholu bylo dosaženo a příjemný pocit po úspěšném zdolání vrcholu v nás zůstane.

PS: Jako správný kamarád mě přišel domů navštívit **Honzá Jordák**. Jeho první slova zněla. „Čau Javore, jestli ti užiznu palec tak si nemysli, že s tebou ještě někdy půjdu na koupaliště..“.

Jordy, za tuto psychickou podporu a kamarádský přístup, máš u mě pivo.

Foto © 2008 archiv **Kamila Javůrka**

Kočí stěna na Vojtěcha

Opis z lezeckého deníku..

Rudolf Zabilka

1946 - 1967

Motto: „Dejte mi tabuli skla a já ji převezu..“

Stěna fantastičtější, než sama fantazie – to je Kočí stěna na Vojtěcha.

30. dubna 1966

**Rudolf Zabilka,
Jaroslav Uher**

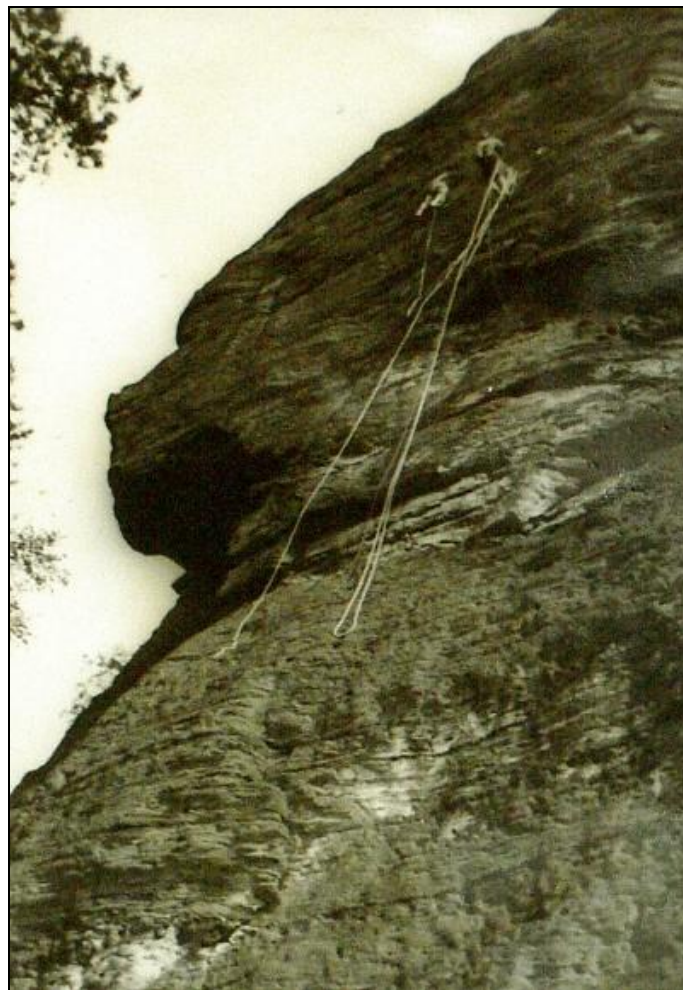
Následkem volné soboty jsem minul přijet do Žlebu už v pátek večer, ale přijel jsem z exkurse až v 21 hodin a navíc jsem zjistil, že Karel

(pravděpodobně **Karel Štěpka**, poznámka redakce) nejede, tak jsem odjel až v 9.13 v sobotu.

Pohodlně přešel na druhou stranu a šel pomalu k Vojtěchu. Chvilí jsem špízoval okolo Želvy a asi v 11 hodin jsem začal vařit složitý oběd. Pak jsme zalehnul a na sluníčku pohodlně usnul.

Probudilo mě čmouchání. Slyším nějaký rachot, zvednu se a vidím přijíždět **Jardu Uhra** – na motorce. Bylo čtvrt na tři.

Rychle jsme tedy vybalili věci, převlíkli se a v půl třetí vyrazili k Vojtěchu. Cílem dne – dodělat Vojtěchův problém. Se spoustou smyček, karabin, olova a kruhů slézáme k borovici na Z hraně a zatímco Jarda přebírá lano, rozmotávám repšňůru. Ve tři čtvrtě na tři jsem celý obalený nastoupil do nejtěžší stěny v Dolním Žlebu.

Tady na tom místě jsem stál loni strašně dlouho, jen jednou se odvážil o půl metru výš, jen tak tak vrátit a slanili jsme.

Dnes mi to šlo až sem velmi dobře. Jenže v tomhle místě mě už přestávala uklidňovat teorie, že to musí jít přelézt. Nade mnou byl hladký, rajbuňkový převis. Nohama v rozkroku jsem stál na nepatrných římsičkách.

„Rudo, musíš jít dál nebo se tu rozklepeš.“ Vyšponoval jsem se tedy co nejvýš a pravou rukou chytil miniaturní chyt pro nehty. Pravou nohu do jemné jamky, levou na římsu a zvedám se. Ježíšmarjá, tady nic není!!

Chvilíčku přejíždím levou rukou po stěně, kde by měly být chyty. Nohy mi zatím pomalu, ale jistě ujíždějí. V tom zatnu levou ruku za nějakou šlupku. Nade mnou je metrové převislé břicho. Stavím se a „durchštycem“ se zvedám do převisu. - Převislý rajbuňk. V pozici, jako když dělám hvězdu, šmátrám levou rukou nad převisem. Nic.

Už skoro padám – alespoň tak referuji Jardovi – když tu jsme vyhrabal jamku. Jamčičku typu Südwand Falkenstein, kam se mi nevejde ani jeden prst. Stavím se do rovnovážného postoje a v rozkroku hledám něco pro pravou ruku. Teď to není ale vůbec nic – ani fantazie.

Poměrně rychle jsem se dostal šikmo doleva pod převis a za malou chvíli potom stojím pod spárou, která převis protíná. Dávám si záležet na dobrém jištění a když dám dvě smyčky stavím se nad převisem na římsu. Pak dávám karabinovou smyčku – poslední ke kruhu a céčkovou rajbuňkovou stěnou jdu pomalu přímo vzhůru k žebírku a v něm ke kruhu. U něj jsem byl už třikrát a zatím jen čtyři metry nad ním. Dával jsem ho v květnu loňského roku a až letos

na jaře jsem nabyl přesvědčení, že to půjde dál. Kruh je celkem dobrý; vždyť jsem ho tloukl skoro hodinu. V ne moc dobrém stanovišti dobírám nejprve Jardovo batoh a potom Jardu. Když se oba nesměle usadíme v kruhu, začínám opatrně pokukovat po stěně nad námi.

Tak to tedy znamená pád. Chvilku tak stojím a horečně přemýšlím, jestli bych ještě slezl. Ne – neslezl – pád.

Rychlostí blesku se rozhoduji – „Jardo, rychle kovárnu!“

Dobírám kladivo a rychle buším několik ran do stěny nad sebou. „Ne, už ho nedám, už letím.“ Nohy mi ujíždí. Trochu nadskočím a zase trochu stojím. V ďábelském rajbuňku dobírám rourák. Ve spěchu jsem si zapomněl cvaknout kladivo a to padá dolů. Konec. Letím.

Ještě se ale nevzdávám a vrtám alespoň samotným rourákem. Minutu, dvě, tři – nevím. Každou vteřinu padám – prakticky v pádu vrtám díru. Když mám asi centimetr, tak už opravdu nemohu. Nohy mi podjedou a visím na rouráku – za padákovou šňůru.

Vrtám ještě chvíli a pak obětavý Jarouš slaňuje pro kladivo. Situace začíná být normální. Přežil jsem svou smrt a vrtám pomocí kladiva a než Jarda doleze ke kruhu, tak mám díru vyvratanou. Dobírám kruh, pak ještě 20 minut pečlivého temování a jsem u dobrého jisticího bodu. Dělán si maximální pohodlí a odpočívám na nohy. Dolu nemíním jít za žádnou cenu. To už bych asi nepřešel.

Se zvědavostí, co tomu bude říkat Jarda, ho dobírám. Když jsem se dostatečně pokochal, byl Jarda u kruhu a já se chystal k dalšímu postupu. Už opět trochu při silách se vystavuji za díрку a levou rukou se chytám římsy, asi metr nad kruhem. Chvilku tam škrábu nohama po hladké zdi a smolím karabinovou smyčku.

Pak ručkuji už „jen“ céčkovým traversem doprava k hraně, kde dávám druhou a dalším těžkým krokem se stavím do krásného zářezu. Krásně stojím a dávám první tři lepší smyčky, které svazují dohromady. Pak se figlovým krokem stavím v zářezu a opět stojím před dalším velmi těžkým krokem. Jednou rukou za nějaké polohodiny, druhou v jamce za hranou, nohy dávám do výše rukou a na sokolika za hranu se stavím do rajbuňku. Další krok a jsem na Z hraně. Rychle dolézám posledních osm metrů na vrchol a jsem šťastný.

Slézám dolů a dobírám Jarouše. Ten to hezky přelézá a ve tři čtvrtě na sedm večer jsme oba na vrcholu.

Nejtěžší stěna a cesta vůbec ve Žlebu je hotová. Podáváme si ruce a Jarda říká: „Díky Rudo, seš opravdu dobrej, ale když se to veme, tak si blážen..“

Už rok s Jardou lezu a nějaký ten prásk jsme spolu přelezli. Ale nic podobného jsme spolu nezažili a nepřelezli. Sám nevěřím, že je to možné. Od této chvíle jsem začal tvrdit, že stupeň obtížnosti VIIc není konečný. Céčko je to k prvnímu a od druhého kruhu, ale mezi nimi je to nejméně o stupeň těžší.

Nevíme, jak cestu nazveme. Buď stěna diferenciálních rovnic, nebo Rudolfovská stěna, nebo Expo 66, nebo... Mravenčí stěna už je, Flüglwand nejde do češtiny schopně přeložit, tak jsme to nakonec pojmenovali Kočičí stěna.

Stručný popis do knihy, všechny věci spouštíme v batohu po repšňůře dolů a ve čtvrt na osm jedeme dolů. Balíme a utíkáme pod severní stěnu a znovu se díváme do stěny.

Pak běžíme do bivaku a ve čtvrt na devět jdeme spat..

Foto © deníky Rudolfa Zabilky

Španělsko a Francie

... na lanech s karabinami i na šňůrách od padáků

Libor Turbo Svoboda
CAO Děčín

Na podzim roku 2007 mi přišel e-mail od **Rosti Sedliského**. Dílem informační chtivosti pravděpodobně **Jardy Uhra** se k němu moje e-mailová adresa dostala s upozorněním, že jsem přibyl do padáckářské rodiny děčínáků. Pár týdnů na to následovalo poměrně početné setkání lidí chtivých létání, okořeněné o promítání diáků a diskuse na všechna letecká témata. Zřejmě to byl dobrý tah, neb se na půlku letošního září podařilo naplánovat krásnou akci.

Těsně po poledni 13. září 2008 se u domu Rosti postupně schází posádka dvou vozů. Multivanu **Michala Burdy** a Vity **Evžena Holmanna**. Už při nakládání bagáže jsem pochopil, že jsem si předurčil roli zelenáče, outsidera a „divného týpka“ předem. Myslel jsem, že přátelské rady o způsobu balení menáže a ostatních potřeb byly jen taková doporučení – kruté jsem se mýlil. Všichni jako jeden muž mají své jídlo v předem normalizovaných, skládacích přepravkách, své věci pečlivě srovnané v jedné či dvou taškách (kromě **Jardy Uhra** – který mou roli jistě nesl několik ročníků přede mnou) a jako zásobu vína pouze a výhradně červený Syrah - Cabernet od J.P.Chenet. Oproti tomu všemu se moje krásná a rozmilá lepenková krabice „umzugge karton“ v rozměrech 100 x 60 x 50 cm s nákladem 30 kg menáže, pěti lahví různého vína a polního nádobí vyjímala před auty až hrozivě. Pohledy předem naznačovaly „to si odskáčeš, holoubku“ a tady padla poprvé, poté již památná věta „byl si někdy vůbec na čundru?“ ...po čase jsem jí nenáviděl (Jarda k této větě vymyslel trefnou odpověď „ne, ale vždycky jsem hrozně chtěl“). Nakonec se opravdu vše do aut naskládalo a posádky ve složení...

Multivan: **Michal Burda**, **Rost' a Sedliský**, **Jan Stejskal**. Vito: **Evžen Holmann**, **Libor Svoboda**, **Václav „Tarzan“ Storzer**, **Jaroslav Uher** ... v Praze ještě Multivan přibral pražského „Pepíka“, **Petra Kirchnera** ... vyrazily.

Auta, ač velké dodávky s motory 2.5 TD, se na dálnici valila lehce přisedlá k vozovce a akcelerace jistě nebyla nic, nač byli majitelé běžně zvyklí. Sestava čtyř lidí (z toho 3 padáčkářů v každém) s menáží a potřebami, byla těžkou zkouškou zátěže techniky i řidičů.

Vyrazíme směr Norimberk, Mülhouse, kde nám začalo přšet, dál na Lyon, Montpellier a Perpignan. Jedeme s přestávkami na střídání řidičů, nepřetržitě. V Perpignanu sjíždíme z dálnice a probíjíme se horami pod Andorou, až do finále – vesničky Vilanova de Meia.

Vilanova de Meia z ptačí perspektivy

Na vrchol startovačky nad městem dorážíme v neděli 14.9. kolem 13. hod po úporných necelých 22 hod cestování. Děláme si kafe, Venca vyndává vlastnoručně upečený borůvkový koláč, který je nadpozemský a všichni se snaží protáhnout po předchozích hodinách uvnitř aut.

Ve dvě hodiny už je Jarda pryč. Na zemi se válí jeho kalhoty, zapomenutý nerezový ešus, ale zjevně chybí jeho padák. ANO, už je na startu. Okukuje keře, mraky a snaží se vycítit ten nejlepší okamžik závanu. I on si tím do budoucna velkou měrou také předurčuje svou roli – prvního „rozbaláře“, ale většinou posledního pilota ve vzduchu. Startují postupně všichni – Michal i Rost'a si dají malé „ródeo“, protože ve vzduchu to docela hází, ale aspoň je námět na večerní povídání.

Večer dorážíme na místo našeho odpočinku – doufáme, že ne posledního. Na kopci nad vesnicí je malá kaple a vedle ní později postavený dům s bytelným betonovým přístřeškem. Vše korunuje fakt, že hned vedle našeho spaní je v úhledném malinkém přístřešku vyústěný pitný pramen. Není nač si stěžovat – chlapi díky svým zkušenostem z minulých let vytahují hadici s korkovým „adaptérem“ do vyčnívající trubky – nad přístřešek se zafixuje větev a sprcha je hotova.

Naše luxusní místo na spaní

Druhý den se probouzí do krásného, jasného rána. Snídáme a rozmýšlíme jak dál. Nevýhodou našeho spaní je každovečerní rozbalování a ranní sbalení všech věcí z aut a dovnitř. Jdeme

obhlédnout lezení do oblasti Roca dels Arcs a pak „až to zapnou“ hurá na startovačku. Lezení(ho) je v této oblasti spousta. Michal ukazuje průvodce a i „začátečník“ s mými šestiletými zkušenostmi si tu kdejakou pětku – šest áčko najde. Pro lezce s „rosničkovitými“ přísavkami na prstech jsou tu daleko obtížnější cesty. Vápno neolezené, pevné, někdy trochu ostřejší hranky. S Arcem v Itálii absolutně neporovnatelné.

Kolem 1 hodiny odpoledne už číháme na startu. Termika vane zpod startovačky v pravidelných intervalech, jen ještě není asi dost silná. Jarda zkouší, za ním já. Oba vydržíme ve vzduchu něco kolem 15ti minut než potupně, po ukrutném boji o „nuly“ sednem.

Nedočkavě rozbíhám svůj padák na startu ve Vilanově

Za námi jde Evžen, Rost'a a Michal. Všichni se bez většího problému udrží a postupně krotí stoupáky s přípravou na přeskok směrem k naší kapli, přes údolí. Mezi všemi se do vzduchu pouští i Pét'a „Kýša“, ale taky nemá štěstí a sedá chvilku po nás. Petr pak po dosedu proklíná vário, kterému prý nerozumí, neslyší ho a vůbec prej to pípá nějak divně – v tom bude asi zakopaný pes.

Evžen zkouší ještě twist před startem

Servisák Honza funguje bezchybně – jen co máme zabaleno, doráží a veze nás na kopec. Mezitím Evžen „drezíruje“ Michala a Rost'u, kteří se budou snažit o přelet. Ve chvíli, kdy podruhé startují s myšlenkou na jejich dohnání, jsou již asi o 3 km dál po hřebeni. Přeskakují za nimi a snažím se je dohnat. Nedočkavost se nevyplácí nejen v paraglidingu. Nemám dost výšky a protivítr mě nepustil přes pahorek hlavní startovačky. Dole už nic nechytám a sedám pod kaplí asi po hodině a čtvrt. Jarda, který to samé zkoušel za mnou se otáčí a vejškovou rezervou si ještě další hodinu a něco polítá aspoň nad kaplí. Celou dobu slyšíme úryvky z vysílaček mezi Evženem, Rost'ou a Michalem ... kdepak asi jsou?

Kolem páté přilítají všichni tři zpět a hlasí, že dobyli Ager. Vzdušnou čarou asi 25 km vzdálené městečko se známou startovačkou v sedle Coll D'Ares. Mají dnes přes 50 km a jsou hrdiny dne. Zapíšeme jejich úspěch v lezecké hospůdce ve městě, mažem rozbít tábor a vařit ke kapli.

Poletový briefing v hospůdce ve Vilanově

Další den (úterý) už není tak malebný. Ráno je to mlhavé, ačkoli slunko se tu a tam opře. Silná lezecká skupina Michal, Honza a Pěťa jdou lízt více dýlek v oblasti ze včera. My ostatní jedeme po snídani rovnou na start, necháváme sluníčko prohřevat těla a čekáme na lezce. Na startu je poté připraven první kdo jiný než Rost'a s Michalem. Nevypadá to úplně zle a po několika poryvech startují.

Michal nafukuje na startu ve Vilanově

Outsideři ze včera se dnes nikam nehrnou. Nefouká to zrovna ideálně, tak se musí čekat na termické závany. Postupně naskáčeme všichni, lítat se dá, ale od SV se nasouvají mraky. Funguje to sice i s nimi, ale postupně popadáme. Zesiluje vítr, na přistání dole kde kupodivu fouká víc než ve vzduchu, je to docela rotyka.

Středa. Lízt jdeme do jiného sektoru. Lehce převislé cesty ačkoli některé jen „francouzské“ pětky mi rychle berou síly. Ano, nejen balení byla v porovnání s ostatními jistá odlišnost. Evžen s Michalem a „Kýšou“ lezou jako draci. Naše lezecké snahy provází přistávání, odlety a nálety (pravděpodobně) skalních orlů. Úžasná, obrovská stvoření nám šustí přímo nad hlavou a vzbuzují respekt. Jsou obrovští a bývají leteckou náповědou pro nás nezkušené lítače – jak vidíš dravce – upaluj za ním a většinou se ti to vyplatí.

Ráno, ač s mraky, se proměnilo opět ve slunný den. Jsme na startu a pere do nás slunce. Funguje to a my se proháníme od startu ke kapli sem a tam. Dělalí se fotky a kluci vymýšlí, jestlí je to někam pustí. Dnes ne. Hospůdka, poletové klábosení

... dvě pivka, carajillo (espresso s koňakem) a mažem rozbalit tábor. Vyprovokoval jsem Petra k cyklo výjezdu z vesnice ke kapli. Ostatní jednou autem. Při tomhle výšlapu si uvědomuji, že servisák Honza Stejskal se při cyklovýšlapech pro zaparkovaná auta vůbec nevláká - je tu vedro a rozdíl mezi přistávačkou a startovačkami je min 250 m.

To je ona – „naše“ kaple

Večery jsou tu neuvěřitelně romantický ... jen s těma dalšíma sedmi chlapama kolem fakt nevím, do koho se dřív zamilovat. Na vesničku shlížíte z 200 m výšky a vidíte reflektory aut bloudících krajinou kolem. Cikády hrajou serenády a vzduch je prosycen tolíka vůněmi, že si našinec vybaví a uvědomí stěží pŮlku.

Čtvrtek. V noci bylo neuvěřitelný teplo a dusno. Ráno se probouzíme s totálně zataženou oblohou. Minimálně lízt pŮjde. Michal opět vytvořil údernou skupinu spolu s Evženem a Petrem a jdou hoblovat vysoký skály.

Michal a Petr na bigwallu

My lezeme kousek od nich, ale o jedno patro níže. Nelze říct nic jiného, než hodnocení ze dní minulých - krásné neolezené cesty v ranku 5 – 6a. Naší nejtěžší 6a cestu tahá Rost'a chvilenu po dešti a škodolibě mě do ní žene hned po něm. Kupodivu přelézám nejtěžší krok a ačkoli zbytek cesty není úplně zadara, už je vyhráno, jsem rád. Volného času teď s lítáním opět malounko ubylo a já jsem rád, že si stále můžu sáhnout aspoň na 6a a není to horší. Michalovu skupinu pozorujeme dalekohledem – je to jiná hra na jiném hřišti. Zhruba 120 – 150 m těžkého lezení v klasifikaci 6b-c. Kluci vypadají ve stěně jako mravenci.

Vše vypadá dobře takže balíme lezení a naše skupina se přesouvá na start, kam za námi za nějakou chvílku dorazí skupina „Borci“.

Zatím máme asi štěstí, protože ačkoli už jsme se několikrát probudili do podmračeného rána, slunce vše svou silou do oběda rozežene. Zase to svítí a zase to nosí. Nabíráme vzdušné hodiny. O „zábavu“ se dnes postaral Rost'a, jenž pod Evženovým vedením krizového nácviku, měl zabrzdit křídlo na minimálku a vypustit zpět do letu. Delším držením se křídlo dostalo do fullstallu a následným rychlým předstřelem zakončeným fronstalem, obnovením a dvěma menšíma klapancema. Uvědomuju si, že nahoře je každé hrozně sám, ale jinak se to asi nejde naučit – než to zkusit.

Vše dobře dopadlo a Rost'a jde v klidu na přistání

Večer jako obvykle víno a pohoda. Slyšíme však vzdálené hromobití a za pár hodin je bouřka u nás. Jsme sice pod přístřeškem, ale vítr zahání kapky vody až na nás. Přikrýváme se čím jde a za 30- 40 minut je po všem. Spíme v klidu.

Pátek. Vše kolem nás je nasycené vodou. Intenzivní déšť prolil okolí. Dnes se dělíme na lezeckou a cestovatelskou skupinu. Evžen, Venca, Jarda a já jedeme do Cellersu přes horské sedlo na kafe a pivo (eventuálně doplnit zásoby). Jardovi začaly cestou zářit oči. Postupně mi vysvětluje zábavu v hledání GPS „kešek“ a přitom připravuje mapy a GPSku. Potom, co mi kluci vysvětlí, že zdejší kešku objevuje už podruhé, ničemu opět nerozumím. Ale co, kdo si hraje nezlobí.

Jarda se s námi nechtěl dělit

Dáme kávu a pivo, Venca nakreslí další krásný obrázek do svého zápisníku a už je před polednem. Domů to máme 40 min a slunce už pomalu začíná zvedat mlžné mraky. Že by se opět opakovalo naše štěstí z posledních dní? Pokud bude sluníčko dost silné, rozbije mlhu a rozežene mraky, mohlo by to dnes díky vlhkému vzduchu chodit jako blázen.

Ze začátku je všechno zpožděné. Termika se rozhybává až kolem 14. hod a postupně se rozlíváme. Jdu za Jardou jako

druhý a bojuji, co to jde. Oba sedáme asi po 18 minutách. Po druhém vývozu už se kluci vznášejí ve větru a my skáčeme za nimi. Nikdo se příliš nezvedá až najednou Petr, který měl doposavad dost smůlu, vyjede (podotýkám, že téměř bez točení) asi o 300 m nahoru a pak už si jen lebedí ve stoupácích, co chodí o patro výš. Dnes je zaručeně nejlépejší letec. Já po chvíli chytám krásnej širokej komín, kterej mě během 7 min točení doslova katapultuje k dnešní nejlepší dosažený výšce 1530 m. Nečekám a mastím ke kapli přes údolí. Petr za mnou a postupně si přeskáče několikrát tam a zpátky všichni. S Jardou pak hoblujeme u kaple ještě asi hodinu a půl. Petra vítají v hospudce následné ovace a i on celý září. Je na něm vidět, jak mu úspěch dodal sílu do žil.

Sobota. Vyjeli jsme lízť do sedla nad Vilanovou, směrem na Cellers. Michal a Evžen lezou 6b. Petr, jemuž začíná nepěkně natékat loket, byl přidělen ke mně a Jardovi jako tahač.

Petr je vůbec jeden z nejvšestrannějších sportovců mezi námi. Na kole je neporazitelný, jako pilot už vystrkuje růžky a lezecky se směle vyrovnává Evženovi s Michalem.

Odpoledne to opět funguje a každému z nás se daří něco nalétat.

Večer si ještě projdeme předpověď, která vůbec nezní pozitivně. Všechny servery se zmiňují o oblačnosti. V neděli se budíme do oparu, ale nikterak hrozivě to nevypadá. Kvůli předpovědi, která v naší lokalitě není moc příznivá, jedeme hned dopoledne na startovačku. Chceme to prubnout ještě než přijdou mraky. Ty brzy přicházejí a postupně zadeklují oblohu, což je konec aktivnějšímu létání.

Takové byly rozhledy nad Vilanovou

Odpolední hecování mezi kluky nakonec vybudí Michala a Petra zkusit aspoň jeden start přímo od kaple na vrchu, kde spíme. Technicky je to možné, jen vidina zalétání je minimální s ubývajícím silou větru. Odstartují oba a Michal pak předvede několik kaskadérských přeletů přímo nad našimi hlavami. Po chvíli se už neudrží ve slábnoucím vánku ani Michal a sedá dolů vedle balícího Petra.

Pondělí je plné oblačnosti. Lízť se mi nechce a Petr s jeho pobolívajícím loktem asi taky nepůjde. Předpověď začíná být mizerná a my se rozhodnem doplnit palivo a zásoby skupiny Mercedesu. Ještě cestou do Artessy del Segre nás stihne v autě

děšť, který jistě dostane zbývající kluky za malou chvíli ve stěnách. Nakoupíme zásoby vína, nějaké jídlo a domů. Cestou z Vilanovy de Meia ke kapli potkáme Evžena, který šel ze skal pěšky. Prolézáme městečko v touze najít kavárnu nebo aspoň hospodu. Vidíme úžasné městské uspořádání centra, miniaturní uličky mezi domy. Různé podchody, průlezy, tunýlky a můstky mezi, pod i nad baráky. Dáme kávu, vínko a jedem ke kapli. Těžké černé mraky všude nad hlavou. Ovzduší jako v prádelně. Nálada je na bodu mrazu.

Opět zkoumáme net jak zde u kaple, tak i doma v Čechách přes známé. Tady nám v příštích dnech pšenka nepokvete. Rozhodujeme se uvařit si jídlo, zabalit a zmizet do Francie. Vyrážíme v podvečer a okolo půlnoci už parkujeme na place pod jeskyní Grottes Des Demoiselles v Thauracu poblíž městečka Ganges..

Je trochu chladněji než jsme byli zvyklí ze Španělska, ale svítí obloha plná hvězd. Ráno jdeme přímo na masív vedle vchodu do jeskyně. Je tu o poznání víc lidí, ale lezení jako takové je opět báječné (tedy mohu-li mluvit za skupinu do 6a). Pobalíme lezení a mažem na kopec vzdálený asi 16 km. Už ve skalách byly cejit dopoledne slibné závany. Ty se nakonec ukazují být na startu slušným „duňákem“ a nikdo se příliš do startování nehrne. Směr by šel, jen silný vítr při termických závanech zesiluje až na 12 m/s a to už na start moc nevypadá.

Evžen, nejzkušenější z nás, jde jako „zkušební brouk“ otestovat možnosti. První nezdařený pokus. Sbalení do kvěťáku, opětovné vypuštění a rozložení na zem. Nafukuje podruhé a jeho Cěčkové křídlo tenké jako žiletka se staví na vítr. Další poryv stačí i tak tenké křídlo zahnat za Evžena a nastavit ho do větru plnou velikostí, elipsovitého spodního potahu. Evžen, stojící před oběma našima autama, se v mžiku zvedá do metrové výšky a nabírá rychlost – překvapivě dozadu. Padák ho natáhne k Michalově Multivanu a poté silou medvědí přetáhne Evžena přes něj jak pírkó. To už dobíháme k místu a „krotíme“ bujaré křídlo. Případné další pokusy si rozmlouváme navzájem. Evženovy zkušenosti jsou v tomto směru pro nás pravidlem a zárukou bezpečnosti. Čekáme většinou na to, až odhodnotí situaci – pak už jen řídí „letový provoz“.

Spíme na parkovišti několik set metrů u jeskyni. Večer vytahujem stolky, svítíme kus světlem z Michalova Multivanu a kus petrolejkou, pijem zbytky slušného, zbývajícího vína a debatujem. Večer už není takové teplo, přes den se však dá stále chodit v triku nebo se opalovat.

Středa. Kluci lezou, jen Venca, Evžen a já „hlídáme“ základnu u aut. Venca dělá poznámky (nerušíme ho, vím že budou silnou pomocí k psaní mého článku). My s Evženem čteme, respektive prohlížíme, hanbatý časopisy, ovšem jen slušný články a nahříváme naše těla. Kolem poledního kluci doráží z lezení a v mžiku jsme na startovačce. Podmínky vypadají slušně. Až do doby kdy se nám přihodí nečekaná příhoda.

Kluci začínají rozbalovat a já vyhupkal asi 20 m nad startovačku Rocher De La Barre ulevit svému tělu. V mžiku se rozlehne údolím neskutečný rámus a já vidím uprostřed kaňonu v našem horizontu letět francouzskou vojenskou Mirage. Krve by se ve mně nedořežal při představě, že bysme přijeli o deset minut dřív. Ale i tak se mi do vzduchu moc nechce. Dneska vzlétám jako poslední.

Kluci začínají rozbalovat a já vyhupkal asi 20 m nad startovačku Rocher De La Barre ulevit svému tělu. V mžiku se rozlehne údolím neskutečný rámus a já

Podmínky jsou ale perfektní. Společnost nám dělají dva větromě a sviští s obvyklým zvukem kolem nás, díky bohu jsou oba piloti (pilotky?) ohleduplní. Asi 20 minut po startu jsem chytil nádherně velicej komín a vytočil základnu 1970 m. Pěť a se chytl pode mnou nakonec taky. Prsty už chladnou, tak hybaj do kraje. Prolitli jsme kaňonem na západ a zpět asi 12 km. Před Evženem sedáme Petr, Jarda a já (jen já opět jako černá ovce mimo přistávačku asi 2 km daleko na východ).

Večer trávíme na parkovišti. Nechci se o tom zmiňovat, ale od počátku se mezi námi rozmohl jeden nešvar ... ALKOHOL. Večer se pije víno, pivo, slivovice a různé lektvary, které si ze slivky vaří zase Jarda (bude to jistě nějaká magie). Krom toho se pije i po ránu, kdy nám Venca nalévá snad ještě do spacáků s potutelným výrazem v obličejí. Všem nám to ale zjevně prospívá, takže neměníme návyky. Myslíme na konec září v Čechách – jistě nebude tak teplý.

Ve čtvrtek ráno balíme a jedeme směr Annecy. Na Thauracu má začít pršet a vítr se úplně otočil. Během cesty několikrát sprchne a pozorovatel za volantem si jistě všimnul, že teploměr začal povážlivě padat.

V Annecy vybalujeme na lesnatém pahorku s lesoparkem pro muflony severozápadně od města. Kluci jdou ještě lízt, Evžen jde na kafe do města (zjevně trpí podobnou závislostí na kofeinu jako já) a my s Rost'ou se jdeme podívat na vyhlídku nad město.

Cestou míváme masív kde lezou kluci (je mi trochu líto že jsem nešel, bude to asi poslední lezení na naší dovče). Večer přestavíme auta na parkoviště skryté z hlavní cesty asi 100 m v úbočí kopce. Několikrát nás ještě potom vyruší světla aut příjíždějících na parkoviště v jasné vidině opuštěného místa, neb po prvním kontaktu světél s naší skupinou u stolečků se otáčí a mizí na hlavní. Copak tu asi hledají??

Noc byla nejchladnější ze všech a ráno nám jde opravdu pára od rtů. Odpoledne se rozhodujeme vyrazit na hlavní stahovačku v sedle Col de la Forclaz a polítat aspoň v příkrovu mraků. Převýšení je tady veliké. Evžen bude z přistávačky navádět na „krizovky.“ Postupně si zkusíme půlklapy, uší, stržení náběžky, 360° obraty i spirálu. Tentokrát se o pozdvižení postaral Michal, jenž přetáhl náběh do spirály a byla z toho slušná negativka a křídlo muselo společně s aktivní pilotáží ukázat, jak dobrý byl jeho konstruktér. Já jsem si ten den při nácviku stržení půlky křídla zamotal uvolněnou řidičku přes jednu ze šňůr. Poprvé za celé tohle lítání jsem pocítil důsledek mojí chyby. Řízení pravé strany bylo možno zatáhnout, ale nepovolovalo se. Problém, který lze díkybohu jednoduše řešit.

Balíme a dohadujem další postup. Celková shoda padá na nakoupení vína, sýrů a jiných darů pro udržení atmosféry Francie po co nejdelší čas, kávu, natankování plných nádrží a nabránání kursu na Českou republiku. Vyrážíme před sedmou hodinou večer a po strastiplných 10ti hod jízd jsme doma.

Je sobota 27. září 2008 a venku 5°C nad nulou..

Osazenstvo:

Michal Burda, Rost'a Sedliský, Jan Stejskal, Petr Kirchner, Evžen Holmann, Libor Svoboda, Václav Storzer a Jaroslav Uher

PS: Děkuji Vencovi za jeho zápisky, jež dodaly mým útržkům vzpomínek časovou souslednost..

Foto © 2008 účastníci zájezdu

Rudolf Hanke

Životopis rodáka z Labské Stráně

Jaroslav Kukla

HO Rot Sport

Když jsem nedávno viděl na stránkách hruboskalsko.cz unikátní fotku, kde je **Vladimír Chroust Procházka**, **Manfred Kauschka** a **Joska Smítko**, kterou vydal archiv **Matthiase Großera**, byl jsem překvapen, že se ještě něco takového dá někde najít.

Hned jsem napsal mail, v němž jsem požádal **Zdeňka Konráda**, zda by se nemohl optat **Matthiase Großera**, jestli by se u něj nenašla i fotka známého předválečného horolezce z Labské Stráně – **Rudolfa Hankeho**. Jaké udivení mě čekalo, když jsem po nějaké době „sjížděl weby“ a na Hankeho tam narazil, asi ani nemusím říkat..

Jelikož si myslím, že je to velmi zajímavá osoba, rozhodl jsem se sepsat vše, co o tomto člověku vím. Informace jsem čerpal z fotokopii osobních dokumentů, výpovědí svědků, článků, lezeckých průvodců a z jeho autobiografického románu **Steile Pfade**.

Rudolf Hanke

Vynikající horolezec své doby se narodil 28. března 1903 v Labské Stráni (dům čp. 51). S kamarádem jako malí kluci zkoušeli lézt ve skalách pod Labskou Strání. Své první horolezecké lano získali za brigádu v hostinci u vyhlídky Belvédér. Lano zde prý zůstalo po saských lezcích, kteří jej po bujaré oslavě zastavili, protože neměli čím zaplatit zkonsumovaný alkohol.

Rudolf Hanke už od mládí neměl lehký život. Pocházel z velmi chudých poměrů a často musel spíše než lezecké výstupy řešit problém, kde sežene nějakou obživu. Když mu však zbylo trochu času, trávil ho ve skalách. Ve svých dvaceti letech vystoupil z církve a stal se bezvěrcem. V neděli nemusel chodit do kostela a mohl tento jediný volný pracovní den věnovat lezení.

Své první prvovýstupy začal uskutečňovat když mu bylo 22 let. Postupně se také setkal s ostatními horolezci a hlavně pak s **Herbertem Köckritzem**, rodákem z Hermsdorfu u Bielatalu, s kterým založili SBKV (Sasko – Český horolezecký klub).

Spolu uskutečnili zřejmě svůj nejslavnější prvovýstup – Starou cestu na Taktovku v Hruboskalsku. Monumentální pískovcová jehla se v té době zdála nedosažitelná a i dnes má cestu klasifikaci VIIb, což tehdy byl opravdu špičkový výkon. Podle svého oddílu ji pojmenovali SBKV Nadel (Jehla SBKV), název se ale neujal.

Taktovka však nebyla jedinou věží, na kterou udělal **Rudolf Hanke** prvovýstup. Podílel se na prvovýstupech v Příhrazech, Hřensku, Bělé a Labském údolí. Jeden z jeho posledních zaznamenaných prvovýstupů, byla Jeschkeho stěna na Kapelníka za VIIa. Cestu vylezl střídavě s **Erichem Jeschkem** v roce 1934. Kolem jeho účasti na tomto výstupu jsou však dodnes jisté nejasnosti.

Přispíval také do saského horolezeckého časopisu Berg Frei, kde například napsal článek o jeskyních v pískovci, které dobře znal z okolí Labské Stráně. Jeden čas si přivydělával tak, že dělal v místních jeskyních průvodce.

V třicátých letech se účastnil kolportace politické, protifašistické literatury přes hranice do Německa. Za tuto činnost byl v červnu 1932 zatčen českými úřady a vězněn v Litoměřicích, aniž by mu bylo sděleno obvinění. Na protest proti tomu zahájil hladovku. Jeho případ se dostal dokonce 23. února 1933 na program 197. schůze senátu ČSR. Díky tomuto věznění nestihl účast na plánované expedici do Kavkazu.

V činnosti však pokračoval i po propuštění. Po připojení Sudet k Říši byl několikrát vyslýchán na gestapu, ale nikdy mu nebylo nic prokázáno. Přesto se jako politicky nespolehlivý musel každý týden ohlašovat na úřadovně děčínského gestapa. V době války pracoval jako pumpař u benzínové pumpy v Podmoklech, která stávala v místech dnešního hotelu Grand. Zde plnil funkci důležité spojky pro místní odboj.

Jako antifašista měl možnost po válce zůstat v ČSR, ale přesto se rozhodl pro odchod do Německa. Žil v městě Tambach–Dietharz, více jak tři sta kilometrů od Děčína.

V roce 1960 mu vychází v Berlínském nakladatelství autobiografický román **Steile Pfade** (Strmé stezky), v němž popisuje svůj předválečný osud, život v Labské Stráni, ale také bídu v dobách ekonomické krize a pozdější boj s fašismem.

Na sklonku života ho touha po rodném kraji přivedla do Labského údolí naposledy. Dne 14. března 1976 bylo jeho tělo nalezeno v blízkosti masivu Skleněný vrch.

Výpis z knihy úmrtí hovoří stručně: „Podle pitevního nálezu se jedná o otravu barbiturany DN 967.“ **Rudolf Hanke** ve věku nedožitých 73 let definitivně spojil svůj život se zdejším krajem..

Rudolf Hanke na fotografiích z archivu Matthias Großera

Znamé prvovýstupy **Rudolfa Hankeho** na českých pískovcových skalách:

Labák – pravý břeh:

RUDOLFŮV KÁMEN – STARÁ CESTA V. (Rudolf Hanke, A. Guth, F. Ellmerich, W. Agly)

STRÁŽCE POTOKA – STARÁ CESTA V. (Herbert Köckritz, Rudolf Hanke, F.Gneuß, E.Friedrich, O.Kotte, K.Wehlte, A.Roth, W.Wenzel)

HLADKÁ VĚŽ – STARÁ CESTA VI. (Rudolf Hanke, Herbert Köckritz)

MNICH – ÚDOLNÍ CESTA VI. (Rudolf Hanke, J. Dörfer, A. Guth)

VŘESOVÁ VĚŽ – VARIANTA V. (Rudolf Hanke, A. Guth, F. Ellmerich)

SKŘÍŇ – JIŽNÍ CESTA VIIb. (Eduard Augustin, Herbert Köckritz, Rudolf Hanke, W. Hauchild, W. Agly, Rudolf Hanke)

Bělá:

BĚLSKÁ JEHLA – STARÁ CESTA VI. (Rudolf Hanke, F. Fleck, F. Ellmerich, L. Kubu)

MALÁ VĚŽ – SEVEROZÁPADNÍ HRANA IV. (Rudolf Hanke, A. Guth)

MALÁ VĚŽ – SEVEROZÁPADNÍ SPÁRA IV. (Wilhelm Agly, Rudolf Hanke)

MALÁ VĚŽ – STARÁ CESTA V. (Frank Fleck, R.Hanke, F.Ellmerich, L.Kubu)

MALÁ VĚŽ – ÚDOLNÍ CESTA VI. (Eduard Augustin, R.Hanke, H.Köckritz, A.Guth)

VELKÁ VĚŽ – STARÁ CESTA IV. (Rudolf Blahut, R.Hanke, F.Fleck, F.Ellmerich, L.Kubu)

Hřensko:

HOMOLE – SEVEROVÝCHODNÍ CESTA VI. (Wilhelm Agly, Rudolf Hanke)

Příhrazy:

TURNOVSKÁ VĚŽ – JZ. STĚNA V. (Rudolf Hanke, H. Heilmeyer, K. Schüller)

RAJSKÁ VĚŽ – ÚDOLNÍ KOMÍN VII. (Rudolf Hanke, H. Heilmeyer, K. Schüller)

MĚSÍČNÍ VĚŽ – JZ. STĚNA VI. (Rudolf Hanke, H. Heilmeyer)

PRAŽSKÁ JEHLA – JZ. STĚNA V. (Rudolf Hanke, H. Heilmeyer)

SVATODUŠNÍ VĚŽ – JZ. STĚNA VI. (Rudolf Hanke, H. Heilmeyer)

ŠIKMÁ VĚŽ – ÚDOLNÍ SPÁRA VIIb. (Rudolf Hanke, H. Heilmeyer)

Hruboskalsko:

TAKTOVKA – STARÁ CESTA VIIIb. (Rudolf Hanke, H. Köckritz, R. Zillcher, E. Augustin)

KAPELNÍK – JESCHKEHO STĚNA VII. (Erich Jeschke stř. Rudolf Hanke)

MAJÁK – STÍNOVÁ CESTA V. (Rudolf Hanke, K. Seyffert, M. Kertész)

ZLATÁ VYHLÍDKA – ROHOVÁ CESTA IV (Rudolf Hanke, H. Heilmeyer)

OTTOVY VĚŽE – NORMÁLNÍ CESTA IV (Rudolf Dimmer, K. Streit, O. Hübner, R. Hanke, M. Kertész, K. Seyffert)

Foto © archiv autora, **Matthias Großer** a **hruboskalsko.cz**

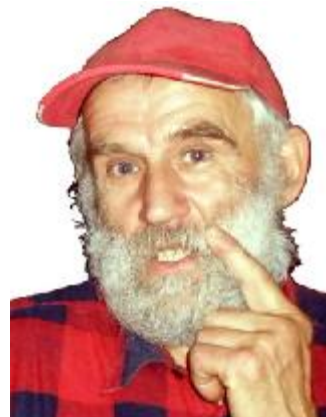
Roudnická tombola

Kruh, co ponese štěstí..

Karel Bělina

LK Sněžník

Tím, že jsem vyhrál v tombole na Posledním slanění HO Roudnice stěnový kruh, celá sranda nekončila. Název cesty „Roudnická tombola“ byl vymyšlen hned, ale kde výstup udělat a s kým, to už bylo horší. A taky, aby cesta měla tu správnou klasifikaci, aby si na kruh mohlo šáhnout co nejvíce lezců, když už mu bylo předpovězeno, že ponese štěstí..

Problém byl záhy zodpovědně vyřešen. V pátek 5. prosince jsme prvovýstup, s předem daným názvem, udělali společně s **Josefem Klusem** a jeho spolulezkyň **Hanou Mrkvičkovou** na skalní útvar Lexikon, nacházející se v oblasti Ostrova. Cesta vede krásnou ruční spárou téměř až k onomu kruhu z tomboly a od něj stěnovým lezením na vrchol. Hodnoceno přiměřenou klasifikací pátého stupně.

To je naše kompletní prvovýstupářské družstvo. Zleva **Hana Mrkvičková** (byvalá reprezentantka v běhu), já a **Josef Klus**

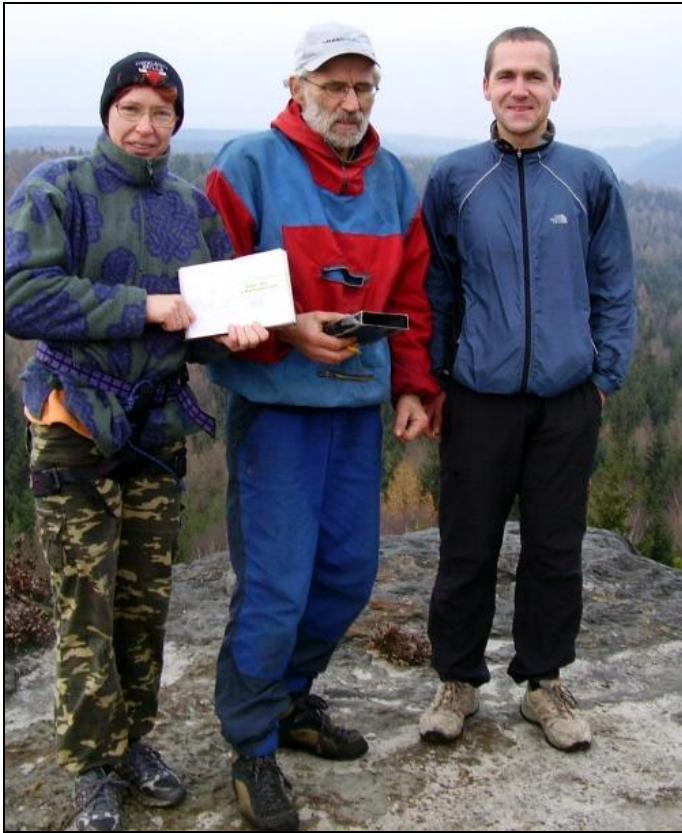
Nás ale čekal ještě další úkol..

Druhý den naše trojice slaví čerta a Mikuláše úprkem již kolem páté hodiny ráno směr Lampertshorn, na jubilejní výstup ke 100. výročí vylezení vrcholu. Po dvou a půl hodině tvrdého pochodu z Ostrova jsme pod nástupem Staré cesty. Navazují se hned na lano a v tom doráží první lezec z Německa. Je to můj starý známý **Andreas Englisch**, až z dalekého Leipzigu. Již loni jsme spolu lezli 100letý jubilejní výstup Starou cestou VII na Sokolí věž v Rájci.

Zhruba v 9 hodin jsme všichni na vrcholu Lampertshornu a s napětím otvíráme vrcholovou knihu, budeme-li první. Je to tak! Jubilejní výstup ke stému výročí je náš.

Stvrzeno zápisem..

Radost z výstupu nám poněkud kalíla neskutečně vlezlá zima. Po mé pravici **Hana Mrkvičková**, po levici, hrdina dne, **Andreas Englisch**..

Máme radost a teď už je před námi jen jedenáct kilometrů spokojené pěší cesty zpět do Ostrova. To našeho kamaráda Andrease čeká oproti nám cesta daleká – na kole do Königsteinu a dále vlakem až do Leipzigu..

Foto © 2008 Josef Klūs a Andreas Englisch

Nové cesty

OD NAŠICH DOPISOVATELŮ

Ostrov

Velká Tovární věž – Ano pane továrníku VIIb

29.8.2008

Ctirad Suchý a Daniel Hölzl

Vlevo od Staré cesty při hraně přes díry k 1. kruhu. Stěnkou ke 2. kruhu. Spárrou na plošinu (BH) a libovolně na vrchol.

Císařské stěny – Krkavčík III

12.10.2008

Mirek Matějec, L.Francová, J.Tichý, P.Šrejma

Vpravo od cesty Cikorka výrazným sokolíkem na předskali.

Šotek – Písmenková VI

19.10.2008

Daniel Hölzl, T.Groh

Údolní stěnou přes díru ke kruhu, spárkou na vrchol.

Balkónová věž – Soukromá past VII

5.10.2008

Karel Bělina, Viktor Kučera

Převislou koutovou spárrou středem údolní (severovýchodní) stěny přes kruh na velký balkón Východní hrany a tou bez stavění na vrchol.

Černá věž – Hledači času VII

5.10.2008

Karel Bělina, Martin Petrák, Marek Bláža, Jaromír Toužimský

Stěnou a trhlinou pod slaněním přes kruh na vrchol.

Černá stěna – Kouzelné plátno VI

5.10.2008

Karel Bělina, Martin Petrák, Marek Bláža, Jaromír Toužimský

Vpravo ve stěně širokou spárrou na velkou polici. Stěnou přes kruh na vrchol.

Černá stěna – Táborská cesta VII

5.10.2008

Martin Petrák - Karel Bělina, Jaromír Toužimský, Marek Bláža

Z plošiny pod JZ stěnou při hraně do díry (hodiny). Vzhůru do podlouhlé díry, nad ní kruh. Stěnou na podvrcholovou polici. Vlevo při hraně na vrchol.

Černá věž – Údolní cesta VI-VII

10.10.2008

Jan Nebeský – Karel Bělina

Údolní stěnou přilehlého pilíře přes kruh na vrchol.

Německý bivak – Ostrov plný pohody VIIb

10.10.2008

Karel Bělina, Jan Nebeský

Z údolní (J) strany. Z bivaku převislým komínem na římsu (jištění) Spárrou k 1. kruhu. Šikmou spárrou do díry (smyčka). Trhlinou ke 2. kruhu. Stěnou a výše spárrou na vrchol.

Johanův klobouk – Stará cesta I

10.10.2008

Karel Bělina, Světlana Pavlátová

Z náhorní strany po římsce šikmo doleva severní stěnou a po hraně na vrchol.

Služebna – Krátká cesta II

11.10.2008

Karel Bělina, Jan Nebeský

Od východu krátce na vrchol.

Služebna – Pár facek VII

11.10.2008

Jan Nebeský, Karel Bělina

V levé části západní stěny spárrou (hodiny) ke kruhu. Stěnou na vrchol.

Služebna – Veselá pomsta VII

11.10.2008

Karel Bělina, Jan Nebeský

V úzké údolní stěně k 1. kruhu. Převislou spárrou přes první a druhý převis (hodiny) ke 2. kruhu. Hranou na vrchol.

Služebna – Svodka VII

12.10.2008

Karel Bělina, Tomáš Vlček

Cestou Veselá pomsta ke druhému převisu a traverz doleva ke kruhu. Vhloubením na vrchol.

Služebna – Jižní cesta III

12.10.2008

Karel Bělina, Světlana Pavlátová, Tomáš Vlček
V levé části stěny na vrchol.

Borovička – Úder spencer VII

12.10.2008

Karel Bělina, Světlana Pavlátová, Tomáš Vlček
Cesta vede v jižní stěně podesty. Ze svahu šikmo doprava ke kruhu. Doprava na hranu a na podvrcholovou plošinu. Středem stěny na vrchol.

Ukrytá stěna – Západní kout III

12.10.2008

Karel Bělina, Světlana Pavlátová, Tomáš Vlček
V západní stěně spárou a koutem na vrchol.

Lexikon – Roudnická tombola V

5.12.2008

Karel Bělina, Josef Klůs, Hana Mrkvičková
Ruční spárou téměř až ke kruhu a dále stěnou na vrchol.
(Podrobnosti vzniku této cesty v článku Roudnická tombola.)

Tisá – Malé stěny

Cimbuří – Pro radost 1

7.10.2008

Jan Paul, J.Salaba
Přeskok ze Sáhíba na vrchol.

Tisá – Zlomiska

Vatikán – Západní spára V

8.10.2008

Karel Bělina, Světlana Pavlátová
Středem západní stěny spárou na vrchol.

Vatikán – Zubatá hrana V

8.10.2008

Karel Bělina, Světlana Pavlátová
Vpravo od JZ hrany úzkou stěnou na balkón. Dále převislou zubatou hranou na vrchol.

Vatikán – Sokolí vyhlídka V

8.10.2008

Karel Bělina, Světlana Pavlátová
Ze svahu v západní stěně trhlinami a spárou na balkónek a dále hranou na vrchol.

Děčínský Sněžník - Stěny pod rozhlednou

Evropa – Pupek světa VIIIa, RP VIIIc

22.9.2008

Pavel Henke a Dan Hölzl
Asi 4 m vlevo od cesty Druhej skalp (nástup z balvanu), stěnou přes BH a převisem ke druhému BH. Stěnou do sokola a jím na vrchol.

Evropa – Druhej skalp VIIIc, RP VIIIa

22.9.2008

Pavel Henke a Dan Hölzl
Asi 2 m vlevo od cesty Gábina stěnou přímo přes 1. BH ke 2. BH (společný v cestě Gábina) a šikmo vlevo ke 3. BH. Přímo na vrchol.

Zlobr – Břitvička V

2.10.2008

Dan Hölzl, P. Henke
Cestou Robinson & Pátek na polici, rozporem na ostrý zub (BH) a jeho stěnou a hranou na vrchol.

Impérium – Henkebolos VIIIc, RP VIIIa

2.10.2008

Pavel Henke a Dan Hölzl
V levé části masívu stěnou přes BH do zářezu a šikmo vpravo ke 2. BH. Přímo přes 3. BH (dodaný) na vrchol.

Dubské skály - Skály v údolí Roklice

Veleop - Splněný sen RP VIIIc

19.9.2008

Zdeněk Němec, M.Čermák
Podél pravé udolní hrany přes 4 kruhy na vrchol.

Jánská věž – Není cesty zpět VI

10.10.2008

Vladimír Svítek ml, Václav Heininge
Středem údolní (V) stěny přes kruh na vrchol.

Dubské skály – Planý důl

Morana – Adventní čas 2

5.12.2008

Jan Paul (jištěn)
V pravé části masívu přeskokem na vrchol.

Pavel – Přeskok 1

5.12.2008

Jan Paul (jištěn)
Z masívu přeskokem na vrchol. (Nová věž objevená a vylezená letos Němci.)

Skály u Sloupu

Socha Svobody – Sbohem svobodo! VIIIb, RP VIIIc

27.9.2008

Pavel Henke, N.Hnátek, M.Strnad, P.Bechyně, J.Řezníková, D.Hölzl
Vlevo od Sluneční spáry stěnou přímo přes 4 kruhy na vrchol.

Jizerské hory

Hrot pod Olivetskou horou – Měsíčková hrana 3

1.11.2008

Petr Hartig
Pravou údolní hranou po krystalech do chytů a výšvihem na vrchol.

Upozornění:

V některých případech se může jednat o ještě neschválené prvovýstupy. O jejich oficiálním schválení rozhodují výhradně příslušné Vrcholové komise.

LEZECKÉ STŘÍPKY..

Poslední úder pendrekem

V pondělí 17. listopadu 2008 vznikla na ostrovskou věž Borovička pěkná cesta **Poslední úder pendrekem VIIb**. Jejím autorem je **Karel Bělina**. K výstupu nám napsal:

„Tímto prvovýstupem jsem si připomenul Den boje za svobodu a demokracii. Ovšem nemůžu vyloučit, že prvovýstup bude opět zrušen a kruh vytlučen nebo uříznut nějakým tím Lesníkem...“

Popis prvovýstupu vyjde, společně s další várkou nových cest, v příštím čísle CAO News..

Foto © ČTK

Jan Paul a jeho přeskoky

Výborný lezec a prvovýstupce **Jan Jéňa Paul** z Děčína, se stále více věnuje přeskokům. Je to rychlé, nemusí vždycky být ty úplně nejideálnější podmínky a dají se tím dokonce vydělat peníze..

Jak to? Odpověď hledejte v názvu jeho prvopřeskoku.

Dubské skály, Planý důl, Dělnická věž. Prvopřeskok **Jéňa Paula** s názvem **Sázka o pětikilo**, klasifikace 3

Jan Paul při přeskoku **Sprung 2** na věž Zauberstab, nacházející se v oblasti Kleiner Zschand. Prvně skočeno **Dietmarem Heinickem** dne 25.3.1973.

Foto © 2008 Šárka Paulová

Nová kniha - Horolezecké generace

Pohled do historie severočeského horolezectví

Máme dobrou zprávu pro všechny horolezce – vydání nové knihy, o které jsme už párkrát na stránkách CNs informovali, je konečně na dohled! Kniha formátu A4 bude obsahovat kolem 200 fotografií (z toho asi 50 barevných) a čtíva bude zhruba 200 stran. Za pouhých 350,- Kč může být vaše.

Tady přinášíme opis objednáčích listu:

Příspěvek horolezců na vydání knihy o historii děčínského, teplického a ústeckého horolezectví.

Autorský kolektiv složený z členů seniorů horolezeckých oddílů, připravil do tisku kvalitní publikaci o více než stoleté historii horolezectví v Labských pískovcích a o působení horolezců Děčínska, Teplicka a Ústecka ve světových velehorách.

Publikace bude připravena do tisku na začátku roku 2009. Datum vydání bude záviset na tom, jak se podaří získat prostředky na financování emise. Publikace nebude určena k prodeji v knihkupecké síti. Financování emise bude založeno výhradně na příspěvcích a darech institucí, obcí a členů horolezeckých oddílů. Donátoři a přispěvatelé obdrží za své příspěvky úměrný počet výtisků publikace zdarma.

Při předpokládaném nákladu 500 kusů vychází cena jednoho výtisku na 628 Kč. Člen horolezeckého oddílu, klubu, obdrží jeden výtisk, pokud poskytne příspěvek ve výši minimálně 350 Kč.

Obracíme se na vás s žádostí o závazné upisování příspěvků na publikaci v případě vašeho zájmu o získání jednoho či více výtisků.

V případě vašeho zájmu o další informace o celé aktivitě, obraťte se s dotazy na členy autorského kolektivu:

Vladimír Slouka, HO TJ Lokomotiva, autorský redaktor

Leopold Kukačka, o.p.s. Milešovka, technický redaktor

Jaromír Rada, HO TJ Spartak Ústí nad Labem, redakce ústeckého horolezectví

Karel Plechač, HO Prachatice, redakce horolezectví ve velehorách

Gerhard Tschunko, Climbing Club Dubí, redakce teplického horolezectví

Josef Hozák, HK Děčín, redakce děčínského horolezectví

Helmut Weigel, HK Děčín, redakce děčínského horolezectví

Zde odstříhnete %

Podepsaný(á)

Jméno a příjmení.....

R.č. nebo č. OP.....

Doručovací adresa.....

Má závazný zájem o odběr ks publikace **Horolezecké generace** a zavazuje se při odběru objednaných výtisků uhradit příspěvek ve výši Kč, slovy

V dne

Podpis

HARLEM

Reportáž psaná na boulderovce..

Jan Pácha, HOSPUL

„Ty chyty jsou nějaký divný! Malý, oblý a mastný...“

Něco na ten způsob mi problesklo hlavou ve chvíli, kdy jsem se poprvé pokusil popolézt na nově otevřené boulderovce v Ústí nad Labem... prvně veřejně přístupné, spojené s velmi příjemně vypadajícím barem a ještě příjemnější obsluhou.

To je ona (příjemná obsluha)..

Nachází se kousek pod Kauflandem, v místech, kde se vilová čtvrť Klíše nenávratně mění do ghettózních Předlic a nese příznačný název: **Harlem**.

Poté co jsem se na stěnce rozkoukal, uvědomil jsem si dvě skutečnosti.

První: Jsem zde jasně nejhorší lezec.

Druhý: Všechny ostatní znám z boulderovky na **UJEP**, případně z časopisu **CAO News** či lezeckého serveru **lezec.cz**.

Zajímavá zkušenost - na jedné matraci s lezeckými "celebritami"..

Záhy jsem proto pochopil, kde je moje místo a přesunul se spolu s kamarádem Jirkou Kailem do pohodlných křesel k pifku. Nad tímto "nápojem filozofů" jsme pak dumali, kdo že to bude v budoucnosti na tuhle boulderovku chodit?

Snad měl jen boulder bar slabou propagaci, ale na otevření první boulderovky pro veřejnost bych očekával mnohem více lidí. A ještě nějaké navíc.

Protože tohle místo vážně stojí za návštěvu..

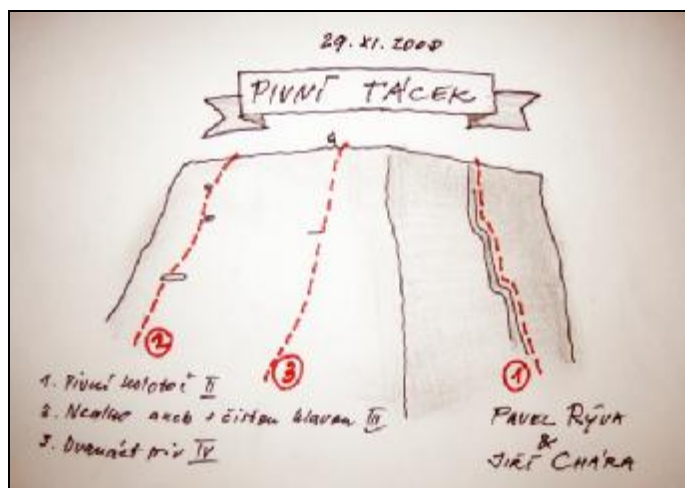

Foto © 2008 *Sponge*

Pivní tácek

V týdnu hlásil **Jarda Uher**, že Němci nám udělali na pravém břehu Labe, kousek nad Loubím, dvě nové věže. Kvaky, ale přeci.

Vedle Pivního kamene v Dolním Žlebu zůstával léta stranou zájmu slídlil veliký spadlý blok. V sobotu 29. listopadu 2008 se kolem motal místní práškač těžkých cest **Pavel Pájka Rýva**. Chvilku kámen se zakloněnou hlavou obcházel a pak usoudil, že není na co čekat. Němci jsou všude...

Pivní tácek se nachází těsně vedle **Pivního kamene**. Je téměř jisté, že na jeho vrcholu již stálo povícero lezců, trempů či houbařů, v žádném průvodci ale skalní blok evidován není. Na vrcholu byl osazen slaňovací BH, vrcholová kniha bude dodána později (něco se sem ještě vejde..).

Foto © 2008 *Miroslav Dunovský*, náčrtek *Sponge*

Bejkárna roku?

Nevím, jak má vypadat bejkárna roku, ale možná bych jednu měl. Jedná se o 116 prvovýstupů za letošek, při nichž bylo osazeno 139 stabilních kruhů!

Z tohoto počtu je nutno odečíst 10 slaňovacích kruhů a 20 stěnových, které byly vyměněny na požádání prvovýstupců v již starších cestách, všechny ostatní jsou v cestách nových.

Nevím, zda-li předešlé bejkárny roku jsou již někým překonány..

Karel Bělina, Povrly

Viagra pro lezce? (Odposlechnuto..)

Na posledním slánění jednoho nejmenovaného oddílu se v pokročilém večeru i náladě kdosi u stolu zeptal jedné **lezecké osobnosti**, zda používá **Viagru**.

Odpověď oné **lezecké osobnosti** stála za to:

Lezecká osobnost: „*Viagru? A na co? Na kolo to není dobrý, při lezení mi to taky nepomůže a sex, ten mě nezajímá.*“

-kj-

Aktuální pořadí na 8a

Lezecký svět si zvyká na nový pohled – na špici uznávaného žebříčku sportovních lezců se začátkem prosince 2008 zcela právem usídlil **Adam Ondra** z České republiky.

Route Ranking: Top-10 climbs last 12 months			
1	13249	Adam Ondra	1993 Czech Republic Brno
2	13170	Patxi Usobiaga	1980 Spain Eibar
3	13075	Ramón Julian Puigblan	1981 Spain Manlleu
4	12793	Eduard Marin	1985 Spain Barcelona
5	12760	Dani Andrada	1975 Spain Lleida
6	12685	Magnus Midtbø	1988 Norway Bergen
7	12500	Tomáš Mrázek	1982 Czech Republic Brno
8	12480	Joey Kinder	1980 United States New Hampsh
9	12402	Jon Cardwell	1989 United States Albuquerque
10	12338	Mathieu Bouyoud	1989 France St Alban-L

V první desítce je navíc na výborném sedmém místě **Tomáš Mrázek**. Na dalších místech v první stovce jsou dále **Martin Stráník** (13), **Petr Resch** (36) a **David Raška** (75).

Dobře si, podle rankingu 8a.nu, naši vedou i v boulderingu. **Rostislav Štefánek** je šestý a **Adam Ondra** osmý.

Boulder Ranking: Top-10 climbs last 12 months			
1	11565	Daniel Woods	1989 United States Longmont
2	11535	David Graham	1981 United States Maine
3	11508	Paul Robinson	1987 United States Boulder
4	11456	Nalle Hukkataival	1986 Finland Helsinki
5	11345	Bernhard Schwaiger	1975 Austria Maria Alm
6	11143	Rosta Stefánek	1977 Czech Republic Decin
7	11115	Sean McColl	1987 Canada Van City
8	11006	Adam Ondra	1993 Czech Republic Brno
9	10981	Chris Webb Parsons	1985 Australia Blue mount
10	10973	Jon Cardwell	1989 United States Albuquerque

Na dalších místech v první stovce jsou ještě **Martin Stráník** (40) a **Petr Resch** (54).

Zdroj 8a.nu

Hlášky ve vrcholových knihách

Do některého z příštích čísel připravujeme takový malý přehled nejruznějších hlášek a kuriozit z vrcholových knih. Sbíрка neobvyklých zápisů se nám utěšeně rozrůstá a o zábavu, při jejich čtení, je opravdu bohatě postaráno! Nicméně, jestli jste na nějakou tu perličku ve vrcholovkách narazili, napište nám a podělte se tak s ostatními. Postačí hláška samotná, ale ideální je uvést i oblast, věž, datum a autora..

Na ochutnávku alespoň dvě malé ukázky:

„S dnem победы!!!“

Zápis v azbuce zapsala 9. května 2008 **Mariana Vakarová**. Lokalita Děvínské polesí (bývalé vojenské pásmo zabrané Rudou armádou), Kocábova věž...

Ukázka druhá pochází od známého žlebského lezeckého fantóma. Tenhle loňský Horám zdar ukořistil na Pivním kamenu:

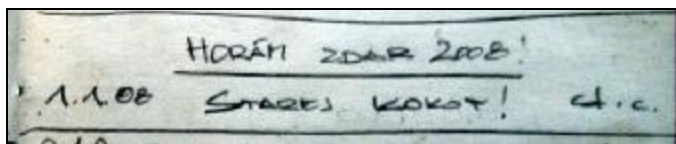

Foto © 2008 Sponge

Poslední slanění CAO Děčín

Pouze ve zkratce:

Předseda se **Zipem** přivezli sudy a chlazení, **Honza Švihnos** výborný guláš (díky Blanko!). Základní kámen PS 2008 byl položen.

Hned se šlo do skal. Lezlo, vrtalo, skákalo se až skoro do tmy. Jedna pěkná cesta zůstala rozdělná, tři kwakoidní byly dodělány.

Postupně mnozí dosáhli vytouženého vrcholu. Symbolicky slanit a rychle na horolezeckou chatu, kde se na nás těšily vychlazené sudy..

Když hvězdy tančí, tak to nejspíš budou hrát opravdoví profíci..

Velkou radost nám svou návštěvou způsobili naši kamarádi, někteří dorazili až z hodně daleka.

Následoval standard až do rána. Znáte to – schlastávání s nováčkama, nekonečné debaty o lezení a všem tom kolem, společné plány do budoucna a snad i na nějaké to veselé koření prý došlo..

Foto © 2008 kdo se dostal k foťáku

Horolezci v časopisech pro nelezce

„Mistr všech horolezců chodí do školy v Brně“ je titul článku v brněnském časopise **Šalina**.

Samozřejmě, jedná se o **Adama Ondru**.

Honza Horáček měl minulý měsíc článek v časopise pro muže **FHM**. A s **Pavlou**

Pavlíkovou vyšel rozhovor v **Cosmopolitanu**:

„Tu naši cestu jsme popularizovali ještě v Cosmopolitanu. Mám tam rozhovor na téma, jaké to je žít šest dní ve stěně. Prostě je zajímavé, jestli se to dá vydržet s jedním chlapem...“ :o)

Foto © Šalina a Cosmopolitan

3650 kilometrů pěšky v 81 letech

Děčínský horolezec **Jan Bílek** (na snímku) si dal na letošek hodně náročný cíl – každý den ujít pěšky minimálně 10 kilometrů. Na začátku prosince už jeho záznamy vykazovaly úctyhodných 3300 km. 7. prosince bylo Honzovi 81 let.

„Ale letos to bude naposledy. Celý den běhání kolem chaty, dělání dřeva a pak ještě ujít 10 km, to není žádná sranda. Přeci jenom mě to už unavuje..“

Foto © archiv CNS

Info z děčínských běhů a výsledky CAOistů:

Prvním byl 35. ročník "horolezeckého" běhu Labákem, který se konal 3. listopadu 2008. Počasí vyšlo perfektně, sluníčko svítilo, trať byla jako obvykle rozbahněná. Účast 61 startujících je velmi slušná, z toho 5 běžících za CAO Děčín.

Nejlépe si vedla **Ilča Škállová**, která doběhla na druhém místě na poloviční dámské trati, v mužích byl nejlepší **Milan Šafařík** na 12. místě. Dále pak reprezentovali oddíl **Honza Jordák**, **Jaromír** a **Jana Pospíšilovi**.

Snímek ze startu loňského Běhu Labákem

Druhý z běhů byl běh 17. listopadu, který se běžel na atletickém oválu na 5 km. **Ilča**, jako jediný zástupce CAO Děčín, doběhla rovněž na 2. místě.

Třetím závodem byl 14. ročník běhu na Chlum. Letošní ročník byl opravdu extrémní, protože tolik sněhu na trati v jeho historii ještě nebylo. Zde skončila **Ilča** jako třetí.

Na mužské trati si z horolezců nejlépe vedli **David Dáda Nehasil** (2. místo) a jeho bratr **Vláďa Prcek Nehasil** (7. místo), i když ani jeden z nich neběžel za HO Boletice, ale za ČOB Děčín (Český orientační biatlon), resp. KOB Děčín.

Foto © 2007 archiv **Ilony Škállové**

Nový převozník v D.Ž.

V Dolním Žlebu opět funguje přívoz – dobrá zpráva nejen pro horolezce. Poněkud nevděčné role převozníka se ujal **Jarda Kybal**, v případě potřeby alternovaný **Jindřichem Štraussem**, oba z Dolního Žlebu. Dolnožlebský přívoz provozuje firma **Helvich**.

Přívoz v Dolním Žlebu v roce 2004, jak ho zachytil na snímku **Zdeněk Vaishar**. Držme palce, ať zůstane v provozu co nejdéle!

Foto © 2004 **Zdeněk Vaishar**

Jiřina Čechová

V sobotu 6. prosince oslavila své krásné kulaté narozeniny **Jiřina Čechová** z Prahy (na snímku).

Jiřina je vysoká 159 cm, váží 52 kilogramů a leze od roku 2004. Preferuje technické lezení v kolmých a mírně převislých stěnách, má ráda prstovky a bouldery. Její nejoblíbenější lezeckou oblastí je Kalymnos.

Kromě lezení ještě běhá, lyžuje, hraje floorball a také ráda cestuje.

O dalších aktivitách **Jiřiny Čechové** i jejich přátel se můžete dozvědět více na stránkách **www.zoufalci.org**.

Foto © rockstars.cz

Stoletá jubilea věží v roce 2009

V sobotu 20. prosince uplyne sto let od výstupu na věž **Dreizack** v Gebiet der Steine. Bude to poslední „stoletý“ vrchol v našem okolí v letošním roce. Ale nezapomínejte! Příští rok bude na jubilea dostoupení věží hodně bohatý a na seznamu je několik velmi zajímavých vrcholů..

Nu, a ještě něco pro **Jonáše** :o)

Vybrali kamarádi z klubu :o)

VÝROČÍ

PROSINEC 2008

- 4.12. **Libor Rebel Hroza**, Mamut Praha
4.12. **Michal Mareš**, CAO Děčín
7.12. **Milan Šafa Šafařík**, CAO Děčín
10.12. **Lenka Cestrová**, CAO Děčín
11.12. **Vlastimil Domes**, CAO Děčín
13.12. **Jiřina Mišítková**, CAO Děčín
14.12. **Ladislav Ryska**, čestný člen ČHS
17.12. **Michal Karel Železný**, CAO Děčín
19.12. **Jindřich Švihnos**, Benešov n/Pl
23.12. **Táňa Hrabáňová**, CAO Děčín
26.12. **Petr Pichin Jícha**, CAO Děčín

Všem oslavencům blahopřejeme a přejeme vše nejlepší!

-iš-

ČEKÁ NÁS...

KALENDRÁŘ HOROLEZECKÝCH A SPORTOVNÍCH AKCÍ

*Není důležité vyhrát
ale zúčastnit se...*

- ?? **Běh Výpřež – Vansdorf** – extrémní měřený trénink, kontakt Karel Hofman, tel. 776277294, kahofman@tiscali.cz
- 24.12. **Štědrodopolední Ptačí stěny**. Lezení a zdobení stromku pro zvířátka ve skalách na Bukové hoře.
- 26.12. **Běh na Sněžník** - 35. ročník – Atletický stadion DC, běžecký pohár ASK DC, Josef Vlk, tel. 412528544
- 26.12. **Tradiční Vánoční Bořeň**. Lezení a posezení v restauraci v Kyselce. XVIII. ročník. Jiří Chára, chara@sbddecin.cz
- 27.12. **Vyjížďka na kolech do Německa**, kontakt Jaroslav Uher, tel. 732704808, jaroslav.uher@seznam.cz
- 28.12. **Bor Cup 3. závod** – OB pořádají Boráci, info ok-bor.cz/borcup
- 30.12. **Davidův NOB** – měřený trénink v okolí Bynovce, pořádá KOB Děčín, kontakt kobdecin.cz
- 31.12. **Silvestrovský běh (8 km)**, závod na lyžích – klasika, místo konání Polevsko, kontakt Honza Šmíd, tel. 604375303, skipolevsko.estranky.cz
- 1.1.2009 **Boje o „Horám zdar!“**
- 11.1. **Jizerská „50“**, závod na lyžích – klasická i volná technika, místo konání Bedřichov v Jizerských horách, kontakt Honza Šmíd tel. 604375303, www.jiz50.cz
- 11.1. **Bor Cup 4. závod** – OB pořádají Boráci, info www.ok-bor.cz/borcup
- 18.1. **Krušnohorská „30“**, závod v běhu na lyžích – klasika, místo konání Nové město v Krušných horách, kontakt Ikslovan.cz
- 19.1. **Zlatá lyže Lužických hor**, závod v běhu na lyžích – klasika, místo konání Polevsko, kontakt Honza Šmíd, tel. 604375303, www.skipolevsko.estranky.cz
- 25.1. **Bor Cup 5. závod** – OB pořádají Boráci, info www.ok-bor.cz/borcup

V příštím čísle CAO News

První informace o zajímavých Horám zdarech!
Konečně bude slíbené balkánské lezení **Dana Hölzla**
Nové prvovýstupy na šutru i pískovci
a samozřejmě mnoho dalšího...

Nezapomeň!

Příští číslo CAO News vychází již 14.1.2009!

CAO News

Horolezecký časopis severočeského regionu

Telegraficky:

- Ve čtvrtek 4. prosince oslavil 45. narozeniny **Libor Rebel Hroza**. Alespoň dodatečně vše nejlepší!
- Staronový ostrovský patriot, majitel bývalé chalupy ČHS pod Pekárnou, loutkař a pohodář, Čechoněmec **Viktor Vikuča Kučera**, měl desetimetrový pád se šťastným koncem. Z Věže nad cestou v Ostrově slétl přímo do velké jámy, kterou chvíli předtím zaplnil vyřezanými náletovými dřevinami **Karel Bělina**.
- **Conrad Zurbuchen** z Německa, zapisující se do knih jako „Conrad –cz– Zurbuchen“ zcela evidentně kompletuje saské vrcholy. Na jeho podpis narazíte prostě všude..
- Zatím nemáme bližší zprávy o **Václavu Širlovi**, který 17. listopadu 2008 absolvoval v Sasku ošklivý 12ti metrový pád. Drž se Václave a brzy se uzdrav!!
- Čaj z koky se podával během promítání fotek z cest po Peru, Chile a Bolívii, kterou letos absolvovali **Alena a Zdeněk Vaisharovi**.
- Účastníci PS 2008 se jednoznačně shodli na tom, že je třeba pochválit **Blanku Švihnosovou** za vynikající guláš!
- Ještě jednou upozorňuji, že původní e-mail do redakce ehara@karneval.cz, již není funkční. Své příspěvky posílejte dočasně na mou pracovní adresu: **chara@sbddecin.cz**. Děkuji!

Heslo na tento měsíc:

Teprve s CAO News tě lezení začne doopravdy bavit...

Šťastné návraty přeje za celou redakci CAO News

Jiří Houba Chára

UPOZORNĚNÍ

PRO ČLENY CAO DĚČÍN

ČLENSKÁ SCHŮZE PROBĚHNE VE STŘEDU 7. LEDNA 2009
V RESTAURACI NA KOCANDĚ.

NA PROGRAMU BUDE:

LEZENÍ, LEZENÍ A ZASE LEZENÍ..

TĚŠÍM SE NA SETKÁNÍ S VÁMI!